

Предъ разпятието.

Колко много свѣщи предъ олтаря
догарятъ
съ неподвижни пламъци въ нощта!

.

Нѣкога Ти бѣше обещалъ
на падналитѣ—вѣчния покой,
утеха, миръ и пѣсни следъ скръбта.

Защо сега въ човѣшкия безброй
неволята и враждата разливать
съ предвѣчна власть помжтенъ лихъ порой?

Ти виждашъ самъ—сълзитѣ ни застивать
като зърна въ небесна огърлица.
Ти знаешъ—колко мжка ни убива.

И утре пакъ съ голѣмата зорница
ще подранишъ по сѣннитѣ постѣви
преди гласа на бѣлата кликлица,

да рѣснешъ благъ по родния ни северъ
сълзитѣ си, разпятната си горестъ—
надъ всѣки стрѣкъ, надъ зърно и надъ плевель.

.

Колко много наскърбени хора
съ покруса
повтарятъ твоего име тукъ, Иусе...